

[Korsgaard.]

Driften koster, men den koster ogsaa det, som skal betaales i Renter for at faa de Apparater, man nu engang skal have.

Men navnlig vil jeg gerne opholde mig ved det ærede Medlems Opgørelse af, at der paa Statsregnskabet skulde være en Formuefremgang paa 37 Mill. Kr. Jeg kan ikke finde, at der kan være anden Fremgang end den, der ligger i Driftens Overskud. Jeg kan ikke forstaa, at der paa Formueregnskabet kan fremkomme et Overskud, der med nogen som helst Ret kan betegnes som en Formuefremgang. For vil man det, saa maa man jo ogsaa erkende, at den udenlandske Statsgæld er ikke mere det, den staar til, den er ikke 600—700 Mill. Kr., men den er 1 100—1 200 Millioner. Man kan ikke plukke visse Ting af Formueregnskabet ud og sige: Dem tager vi med, men det andet tager vi ikke med.

Naar det ærede Medlem oprullede det Billede, at vi skulde i Virkeligheden gøre Driftsregnskabet meget mere nøgternt og afskrive 15 Mill. Kr. om Aaret paa Formueregnskabet for at faa en Forbedring og paa Statsbanerne afskrive væsentligt mere, end der nu bliver afskrevet, vil jeg spørge det ærede Medlem: hvorfra vil han faa de Penge? Driftsregnskabet for det Aar, der gik, viser vel et nogenlunde stort Driftsoverskud, men Driftsregnskabet paa den gældende Finanslov og Driftsregnskabet paa det Finanslovsforslag, der er fremlagt, viser ingenlunde et Overskud, der kan give den Afskrivning, som det ærede Medlem kunde ønske sig.

J. Chr. Jensen: For et Stykke Tid tilbage blev Offentligheden opskræmt ved en Skrivelse, som Københavns Brandchef sendte til „Politiken“, hvor han gjorde opmærksom paa, at Københavns Brandvæsen ikke saa sig i Stand til at slukke en Ildløs, som opstod i noget af Byens Taarne, og han nævnte de Taarne, der var Tale om. Det var Skt. Petri Kirkes Taarn, Nikolaj Spir, Christianskirkens Taarn, Grundtvigskirkens Taarn og Marmorkirkens Kuppel. Nu var det ingen Overraskelse for Offentligheden, som kender disse Forhold, at Brandvæsenet ikke kunde slukke en Ildløs i et af disse Taarne, for det vidste man. Men det, der var opskræmmende, var, at der ikke var Brandsikringsmidler i disse Taarne, og det er herom, jeg vilde henstille, at man hurtigst muligt foretager det, som er fornødent for at sikre disse Spir mod Ildsvaade, fordi de har en saadan baade arkitektonisk, kunstnerisk, skønhedsmæssig, ogsaa turistmæssig Betydning, at vi alle sammen hele Landet

over maa forlange, at Staten gør, hvad den kan, for at beskytte disse Taarne mod Ildsvaade.

Brandchefen skrev yderligere i denne Skrivelse, om der ikke skulde findes en stor-sindet Giver, som vilde forære Staten 115 000 Kr., som var det Beløb, han mente var nødvendigt for at faa de Slukningsmidler installeret, som er paakrævet. Heri er jeg ikke enig med Brandchefen, for det er ikke en Godgørenhedsopgave, der er Tale om. Naturligvis, hvis der er en eller anden Rigmand — hvad vi sikkert har mange af —, som kunde forære Staten det Beløb og vilde gøre det, var der vel ikke noget at sige til, at man modtog det. Men paa den anden Side maa man ikke lulle sig i Søvn, indtil en saadan Gave kommer.

Brandchefen slutter sin Skrivelse med at sige: Behøver vi flere Advarsler end Taarnbrandene i 1914 og 1933? Med disse to Taarnbrande hentyder han til Branden i Jerusalemskirkens Taarn i Rigenegade og i Skt. Johannes Kirkes Spir paa Skt. Hans Torv.

Jeg henstiller meget til den højtærede Indenrigsminister, som disse Sager sorterer under, at han tager disse Spørgsmaal op til velvillig Overvejelse. I Fjor gjorde jeg nogle Bemærkninger om Statens fornemme Bygninger i Almindelighed og henviste til det særlige Bygningssyn, som har med disse Ting at gøre. Jeg vil paastaa, at i dette Tilfælde har dette Udvalg forsømt en Pligt, hvad Offentligheden først nu faar at vide. Jeg var ikke klogere personlig, end at jeg troede, at der var Sprinkelanlæg i disse Kirkespir. Det er der paa Frelsers Kirkes Spir, men jeg troede ogsaa, det var Tilfældet i de andre kostbare og uerstattelige Taarne, her er Tale om. Jeg henstiller til den højtærede Indenrigsminister selv uden Hensyn til Indstilling fra det Udvalg, som har Pligt til at gøre Indstilling, at tage denne Sag op til Overvejelse.

Jeg har et Par andre Spørgsmaal, jeg gerne vilde omtale. Sol, frisk Luft og Hav skulde man jo mene var Folkets Fælelseje, og jeg synes, det er nærliggende, at ethvert Menneske burde forundes Adgang til at nyde disse Naturgoder. Men en saadan Adgang har den store københavnske Befolkning ikke. Den Lykke har Storbyens fattige Befolkning ikke, fordi man ganske har lukket den ude fra Kysterne. Til Trods for, at Storbyen har mægtige Kyststrækninger baade mod Syd og mod Nord, har man ganske lukket disse Kyster for den store Befolkning og dermed ogsaa lukket Adgangen for den til at bade. Mod Nord har